

Калчо. Добре сте сторили... Дѣто мжка пре-
живѣхъ!.. Сега, сега жена, дай да почерпимъ.
Кона Калцункова стои безучастна.

XVII.

Явява се Спаска Зидарова.

Зидарова. (Безъ да обръща внимание на другитѣ се изправя предъ Калцунковъ)... Научихъ се г-нъ Калцунковъ... Предъ смъртта човѣкъ бива справедливъ... Знаете вашия синъ... Азъ съмъ нещастна. (Раплаква се). Предъ смъртта човѣкъ бива...

Калчо. (Недоволенъ). Върви при оногова, който ще мре... Азъ...

Зидарова. Бързаковъ ми каза, че ви охапала змия, че умирате...

Калчо. Иди при оногова, който ще мре... Хайде, не ме смушавай.

Зидарова се разплаква и излиза.

XVIII.

Мълчание

Лѣкарьтъ гледа и недоумѣва.

Лѣкаря. Но какво има!.. Азъ мислѣхъ, че щомъ видите змията... А то!.. Какво има?

Калчо Калцунковъ изгледва жена си; спомня си какво е станало и съ съкрушение въздъхва.

— Докторе, по-харно бѣ пепелянка да ме е охапала, че да не доживѣвахъ това!

Лѣкаря. Нищо не разбирамъ.